

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **F. M.**, právně zastoupeného JUDr. Marií Vrbovou, advokátkou se sídlem Ruská 80, Chomutov, proti žalovaným: **1) Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, a **2) Finanční úřad v Chomutově**, se sídlem Bachmačská 1617, Chomutov, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 5. 2007, sp. zn. 15 Ca 2/2006,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaným **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Marie Vrbové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního úřadu v Chomutově ze dne 15. 9. 1995, č. j. 764/230/95, kterým byl vydán platební výměr č. 950006026, jímž byla stěžovateli vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1994 v celkové výši 7 036 392 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady daňového řízení a nezákonnost usnesení o odmítnutí jeho žaloby.

Stěžovatel připomíná, že již mnoho let vede s Finančním úřadem v Chomutově a Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem marně spor o platnost a účinnost výše označeného platebního výměru ze dne 15. 9. 1995. Trvá na nezákonnosti vyměření daňového nedoplatku k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 na základě daňového přiznání, které nikdy nepodepsal a ani jej správci daně nepředal, a proto jej odmítá od okamžiku, kdy získal jeho kopii, uznat. Stěžovatel trvá na neúčinnosti tohoto jím nepodepsaného daňového přiznání, jež bylo podáno daňovým poradcem zmocněným správcem konkursní podstaty JUDr. Janem Růžkem ustaveným prohlášením konkursu na stěžovatelův majetek, které bylo následně zrušeno v odvolacím řízení, jímž bylo konkursní řízení zastaveno. Za této situace měl Finanční úřad v Chomutově podle stěžovatele pokládat daňové přiznání za vadné a měl jej vyzvat k odsouhlasení údajů v něm obsažených nebo k jejich opravě. Stěžovatel dále znovu rekapituluje skutkový stav v konkursním i daňovém řízení, jenž k tomuto stavu vedl, a vytýká správci daně, že mu svá rozhodnutí ani nedoručil, takže ani předmětný platební výměr nemůže být pravomocný, a proto ani splatný a vykonatelný. Proti tomuto postupu brojil stěžovatel u Finančního ředitelství v Ústí nad Labem, ovšem neúspěšně. V následující době, kdy podával proti těmto rozhodnutím správní žalobu, pak již nemohl tuto svou žalobu řádně doplnit, neboť byl na jeho majetek od roku 2004 opět prohlášen konkurs, takže veškeré účetní doklady a spisový archiv spravoval opět správce konkursní podstaty, který se stěžovatelem odmítá jednat.

Dále stěžovatel kritizuje usnesení krajského soudu, jemuž vytýká, že nepřihlédl ke skutkovému stavu, zejména k tomu, že finanční úřad nezasílal svá rozhodnutí stěžovateli a zkrátil jej tak na jeho právech. Z daňového spisu plyne, že rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 1997 o zamítnutí stěžovatelova odvolání stěžovatel dosud neobdržel, nelze tedy tvrdit, že je toto rozhodnutí pravomocné a pro další řízení účinné. Stěžovatel navíc ihned, jakmile se dozvěděl o existenci tohoto rozhodnutí, podal proti němu návrh na obnovu řízení, který však ani nebyl založen do daňového spisu. Svým postupem a nepřihlédnutím k tomu, že oba žalovaní pokračují v porušování žalobcových hmotných práv, krajský soud potvrdil jejich nezákonný postup. Stěžovatel proto navrhuje, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem ve svém vyjádření připomíná, že samotný platební výměr nebyl rozhodnutím ve smyslu § 244 a § 247 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, proti němuž by mohla směřovat žaloba. Stěžovatel proti němu podal odvolání, které však na výzvu Finančního úřadu v Chomutově nedoplnil, takže bylo odvolací řízení zastaveno. Stěžovatel, který nespecifikoval, která další související rozhodnutí má v žalobě na mysli, také odkazuje na rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 1997, č. j. 4381/150/96, finanční ředitelství však připomíná, že tímto rozhodnutím nebylo zastaveno odvolací řízení ve věci samotného platebního výměru, nýbrž jím bylo rozhodnuto o odvolání proti výzvě k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě. Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě nebyla žalobou napadena, ostatně soudnímu přezkumu ani nepodléhá, žalobou pak nebylo napadeno ani rozhodnutí č. j. 4381/150/96. Námitkami o nedoručení jednotlivých rozhodnutí se pak krajský soud nemohl zabývat, když žalobu odmítal. Ze všech těchto důvodů finanční ředitelství navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Na názoru, že jím vydaný platební výměr ze dne 15. 9. 1995 nebyl rozhodnutím ve smyslu § 244 a § 247 občanského soudního řádu, setrvává ve svém vyjádření také Finanční úřad v Chomutově.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního spisu především zjistil, že stěžovatel podal dne 30. 12. 2005 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem žalobu, již nadepsal „žaloba o určení neplatnosti daňového přiznání na daň z příjmů fyzických osob za daňové období roku 1994 a určení neplatnosti platebního výměru č. 950006026 ze dne 15. 9. 1995“, v níž jako žalované (v žalobě nazvané jako „odpůrci“) označil Finanční ředitelství v Ústí nad Labem a Finanční úřad v Chomutově. V této žalobě popsal podrobně skutkový stav, včetně toho, jak v době, kdy byl na jeho majetek prohlášen konkurs, tedy před tím, než bylo usnesení soudu o uvalení konkursu následně zrušeno, za něj podával daňové přiznání daňový poradce Ing. F. P. zmocněný správcem konkursní podstaty a jak stěžovateli nebyla řádně doručována rozhodnutí správce daně, přesto proti nim podával jeho zmocněnec odvolání, návrh na zrušení rozhodnutí správce daně mimo odvolací řízení a návrh na obnovu řízení. Stěžovatel zde vyjádřil přesvědčení, že platební výměr ze dne 15. 9. 1995 je neplatný a neúčinný, když jej správce daně nedoručil všem legitimním účastníkům daňového řízení, tedy i stěžovateli. V petitu žaloby pak krajskému soudu navrhl, aby vydal rozhodnutí, jímž by určil, že daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 podané Ing. F. P. je neplatné, a dále aby krajský soud vydal rozhodnutí, že platební výměr Finančního úřadu v Chomutově ze dne 15. 9. 1995 a veškerá další rozhodnutí, která souvisela s tímto platebním výměrem, jsou neplatná. K této žalobě přiložil také rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 1997, č. j. 4381/150/96, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Chomutově ze dne 5. 2. 1996, č. j. 11066/232/95, jímž bylo pro nedoplnění zákonných náležitostí zastaveno řízení o odvolání proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“). Dále stěžovatel přiložil rozhodnutí Finančního úřadu v Chomutově ze dne 8. 8. 2005, č. j. 93243/05/182911/5430, jímž bylo zastaveno řízení ve věci stěžovatelovy opožděné žádosti o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994.

Na tuto žalobu zareagoval krajský soud usnesením ze dne 10. 1. 2006, č. j. 15 Ca 2/2006 - 7, jímž stěžovateli uložil, aby odstranil vady žaloby, konkrétně aby označil napadené rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení, dále aby označil výroky rozhodnutí, které napadá, a konečně aby navrhl výrok rozsudku, v němž se může domáhat toliko zrušení napadeného rozhodnutí či vyslovení jeho nicotnosti, nikoli však neplatnosti určitého právního úkonu. Zároveň jej poučil, že důsledkem neodstranění těchto nedostatků může být odmítnutí jeho žaloby. V reakci na toto usnesení stěžovatel požádal krajský soud o prodloužení termínu, respektive o přerušování řízení ve smyslu § 48 odst. 1 s. ř. s. do doby, kdy bude rozhodnuto o jeho dovolání ve věci nového prohlášení konkursu na jeho majetek, neboť toto mu znemožňuje kvalifikovaně doplnit žalobu, když mu správce konkursní podstaty brání v přístupu k rozhodujícím písemnostem. Poté poslal krajský soud dne 18. 1. 2007 stěžovateli novou výzvu k odstranění vad žaloby, jež byla obsahově totožná s výzvou ze dne 10. 1. 2006. Stěžovatel opět požádal o prodloužení lhůty pro odstranění vad a připomněl krajskému soudu, že podával proti Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem celkem tři žaloby a z výzvy nepoznal, o kterou z těchto žalob se konkrétně jedná. Posléze tuto žalobu doplnil podáním, v němž zopakoval, že předmětný platební výměr č. 950006026 zaslal finanční úřad pouze jeho daňovému poradci Ing. J. K., který podal včasné odvolání, mandát tohoto daňového poradce však již skončil a stěžovateli ani jeho novému daňovému poradci nebyl zaslán ani platební výměr, ani odvolání podané Ing. K. Jinak i zde setrval na přání, aby krajský soud určil, že daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994 je neplatné a neúčinné, a aby zrušil platební výměr Finančního úřadu v Chomutově ze dne 15. 9. 1995 a všechna další rozhodnutí s ním související.

Za této situace vydal Krajský soud v Ústí nad Labem své usnesení ze dne 15. 5. 2007, napadené nyní posuzovanou kasační stížností. Zde připomněl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je možné se domáhat zrušení napadeného rozhodnutí, případně vyslovení jeho nicotnosti, nikoli však neplatnosti určitého právního úkonu. Dále stěžovatel žádal zrušení platebního výměru Finančního úřadu v Chomutově ze dne 15. 9. 1995 a všech rozhodnutí s ním souvisejících, ovšem odmítl i po výzvě k doplnění žaloby specifikovat, která další rozhodnutí měl na mysli, takže ve vztahu k nim nelze v řízení pokračovat, neboť není ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. zřejmé, jaká další rozhodnutí chtěl stěžovatel konkrétně napadnout. Krajský soud se tedy zabýval výhradně návrhem na zrušení platebního výměru ze dne 15. 9. 1995, přičemž vyšel z ustanovení § 244 a § 247 občanského soudního řádu, jež napadnutí správního rozhodnutí v době vydání tohoto platebního výměru upravovala, a podle nichž bylo možné žalobou napadnout pouze rozhodnutí správního orgánu, které konečným způsobem zasahovalo do hmotných práv a povinností fyzické nebo právnické osoby. Takovým rozhodnutím však není platební výměr, neboť proti němu bylo možno podat do třiceti dnů ode dne následujícího po jeho doručení odvolání. Tohoto opravného prostředku stěžovatel využil a finanční úřad řízení o tomto odvolání svým rozhodnutím ze dne 15. 11. 1995 zastavil, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě nevyhověl výzvě k doplnění náležitostí odvolání. I proti tomuto rozhodnutí bylo možno podat odvolání podle § 48 odst. 5 daňového řádu a teprve rozhodnutím o něm by bylo řízení o vyměření daně skončeno, tento opravný prostředek však stěžovatel nepodal. Stěžovatel tak podle krajského soudu brojil pouze proti platebnímu výměru ze dne 15. 9. 1995, který však nebyl rozhodnutím podle § 244 a § 247 občanského soudního řádu, takže jeho přezkum ve správním soudnictví je podle § 70 písm. a) s. ř. s. a § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučen. Krajský soud proto stěžovatelovu žalobu odmítl ve vztahu k tomuto platebnímu výměru proto, že nebyl rozhodnutím způsobitelným k soudnímu přezkumu, ve vztahu k ostatním bližše neurčeným rozhodnutím pak pro neodstranění vad přes výzvu soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že usnesení krajského soudu o odmítnutí své žaloby napadá podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o odmítnutí žaloby lze z povahy věci napadnout jedině podle písmene e) tohoto ustanovení, jak vyřkl již dříve ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004 (publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS): „*Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.*“ I nyní posuzovanou kasační stížnost tak bude zdejší soud posuzovat výhradně pohledem § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Svým usnesením krajský soud, jak bylo výše shrnuto, vymezil tři části petitu stěžovatelovy žaloby a ve všech třech těchto částech ji odmítl.

Nejprve označil za nemožné přezkoumávat ve správním soudnictví samotné daňové přiznání na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1994. Správnost tohoto právního názoru krajského soudu stěžovatel ve své kasační stížnosti nerozporuje, byť i nadále trvá na neúčinnosti tohoto jím nepodepsaného daňového přiznání. Takovou

neúčinnost však ve správním soudnictví skutečně vyslovit nelze, neboť v něm lze v souladu s § 65 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávat k žalobě teprve „*úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*“, a nikoli právní úkony třetích osob k těmto rozhodnutím a úkonům správního orgánu vedoucí.

Dále krajský soud vyloučil, že by mohl posoudit zákonnost těch rozhodnutí, která stěžovatel v žalobě označil jako „*veškerá další rozhodnutí..., která souvisela s tímto platebním výměrem*“. Přesné označení těch rozhodnutí, která měl na mysli, přitom stěžovatel neprovedl ani v reakci na opakované výzvy krajského soudu, aby tak učinil. Je tak potřeba na stěžovatele vztáhnout závěry, které zdejší soud uvedl již ve svém rozsudku ze dne 14. 1. 2005, sp. zn. 4 Afs 17/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Pokud žalobce označil za žalovaného prvostupňový správní orgán, avšak z obsahu žaloby vyplývá, že žalobními námitkami brojil proti rozhodnutí orgánů obou stupňů, dopustil se vady v označení žalovaného rozhodnutí, tato vada však byla na výzvu soudu odstranitelná ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. V takovém případě bylo proto povinností soudu vyzvat navrhovatele (žalobce) k opravě či doplnění jeho podání, stanovit k tomu lhůtu a poučit jej o následcích spojených s neuposlechnutím této výzvy.*“ I v nyní posuzovaném případě bylo možno z žaloby dovodit, že stěžovatel skutečně brojil nejen proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Chomutově, ale i proti dalším rozhodnutím, a to i jiných orgánů, konkrétně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Skutečnost, že tato rozhodnutí konkrétně neoznačil, byla vadou bránící ve vedení řízení ve vztahu k těmto rozhodnutím, neboť ve správním soudnictví ovládaném zásadou dispozitivnosti a s ní související zásadou koncentrace řízení lze přezkoumávat pouze přesně označená správní rozhodnutí, zároveň však byla vadou odstranitelnou. Toho si ovšem byl krajský soud zjevně vědom, když stěžovatele opakovaně vyzval k odstranění této vady. Za situace, kdy stěžovatel ani v reakci na tyto výzvy tuto vadu neodstranil, naplnil krajský soud i podle názoru Nejvyššího správního soudu povinnosti plynoucí mu z § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i z právě ocitovaného právního názoru zdejšího soudu, když žalobu i v této části odmítl. Nic na tom přitom nemůže změnit stěžovatelovo setrvalé poukazování na skutkové obtíže při hledání toho, která konkrétní rozhodnutí by měl napadnout, plynoucí z toho, že je na jeho majetek prohlášen konkurz. Není úkolem zdejšího soudu a nebylo úkolem ani soudu krajského posuzovat, do jaké míry postupoval správce konkursní podstaty souladně se zákonem či do jaké míry jsou stěžovatelova tvrzení o jeho postupu pravdivá. Jednání třetích osob, tedy i správce konkursní podstaty, vůči stěžovateli totiž nemůže oprávnit soudy jednající ve správním soudnictví, aby vykročily za hranice vymezené žalobním petitem a přezkoumávaly i rozhodnutí, jež nejsou v žalobě, či alespoň v jejím doplnění, konkrétně označena.

To nic nemění na tom, že pokud stěžovatel skutečně nemohl některá tato navazující rozhodnutí v žalobě konkrétně označit proto, že mu nebyla doručena, pokud mu doručena být měla – o čemž si zdejší soud není oprávněn, tím méně povinen, učinit vlastní úsudek – nebylo by možno tato rozhodnutí označit za pravomocná, což by znamenalo, že ani nebyla ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. zralá k přezkumu ve správním soudnictví; na druhé straně by mu však v takovém případě náleželo právo, aby mu doručena byla, a následně i právo podat proti nim opravný prostředek v rámci daňového řízení. Tuto svou poznámku obiter dictum činí zdejší soud při vědomí právního názoru panujícího v dosavadní správní judikatuře a vyjádřeného (zde ve vztahu přípustnosti obnovy řízení a odvolání, jenž je tím spíše aplikovatelný i na vztah mezi žalobou ve správním soudnictví a odvoláním ve správním řízení) například v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2006, sp. zn. 22 Ca 83/2005 (publ. pod č. 1295/2007 Sb. NSS): „*Za důvod obnovy řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu (č. 71/1967 Sb.) nelze považovat případ, kdy správní orgán opomenul existenci*

účastníka řízení, ačkoliv o jeho existenci vědět měl a mohl, a tomuto účastníkovi neoznámil vydané rozhodnutí. Jeho opravný prostředek proti takovému rozhodnutí je pak nutno podle obsahu posoudit jako odvolání, a nikoliv jako návrh na obnovu řízení.“

Konečně pak krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu i v té části, v níž směřovala proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Chomutově ze dne 15. 9. 1995. Ve vztahu k tomuto rozhodnutí je třeba uvést, že žaloba proti tomuto rozhodnutí by skutečně byla nepřijatelná jak v případě svého podání ještě podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002, a to z důvodu nevyčerpání přípustných řádných opravných prostředků, respektive nenabytí právní moci rozhodnutí ve smyslu § 247 odst. 2 občanského soudního řádu, tak v případě podání již v době účinnosti soudního řádu správního, kdy by byla taková žaloba stižena nepřijatelností podle § 68 písm. a) s. ř. s. Jinak řečeno, chtěl-li stěžovatel brojit proti tomuto platebnímu výměru, byly před ním dveře správního soudnictví pomyslně zavřeny, pokud nepodal odvolání, jehož podání mu umožňuje § 48 daňového řádu. Po podání tohoto odvolání se pak rozhodnutím, proti němuž lze ve správním soudnictví brojit žalobou, stává teprve rozhodnutí o tomto odvolání, jež je oním „*rozhodnutím správního orgánu, které konečným způsobem zasahuje do hmotných práv a povinností osoby*“, na něž poukazuje usnesení krajského soudu. Brojí-li pak stěžovatel proti tomu, že toto rozhodnutí napadnout nemohl, neboť údajně nebylo řádně doručeno, nezbyvá než znovu odkázat na obiter dictum uvedené výše, neboť nedoručení rozhodnutí o odvolání nezpůsobuje, že by bylo možno správní žalobou napadnout rozhodnutí prvostupňové, nýbrž pouze to, že řízení na druhém stupni nelze považovat za řádně ukončené, pokud skutečně nebylo doručeno tomu, komu v dané chvíli doručeno být mělo, tedy typicky daňovému subjektu, či jeho zástupci ustavenému plnou mocí před odesláním platebního výměru správcem daně, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 2 Afs 202/2004 (publ. pod č. 1115/2007 Sb. NSS). Tato nepřekročitelná následnost opravných prostředků v rámci daňového řízení a mimo jeho rámec má mimo jiné zabránit tomu, aby jediné správní prvostupňové rozhodnutí bylo souběžně napadáno jak odvoláním, o němž dle stěžovatelových výtek nebylo řízení pravomocně skončeno, tak žalobou ve správním soudnictví.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci nebyla shledána nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nebylo možno napadené usnesení z výše uvedených důvodů vůbec přezkoumat.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovaným náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovaným nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka JUDr. Marie Vrbová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky, která není plátkyní daně z přidané hodnoty, částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci - a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem

2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu